

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Urto/2/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012899715
Dátum vydania rozhodnutia:	23.10.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Karabín
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9012899715.1

UZNESENIE

Najvyšší sú Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Karabína a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Szaba v konaní o uznaní a výkone cudzozemského rozhodnutia vo veci občana Slovenskej republiky B. V. odsúdeného rozsudkom Krajského súdu v Korneuburgu v Rakúskej republike sp. zn. 119 606 Hv 4/11t z 8. augusta 2011 prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 23. októbra 2012 v Bratislave odvolanie odsúdeného B. V. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 23. júla 2012 sp. zn. 3 Ntc 4/2012 a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie odsúdeného B. V. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave rozsudkom z 23. júla 2012 sp. zn. 3 Ntc 4/2012 podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. uznal na území Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Korneuburgu z 8. augusta 2011 sp. zn. 119 606 Hv 4/11t, ktorý nadobudol právoplatnosť 7. februára 2012 a ktorým bol občan Slovenskej republiky B. V., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom W. I. XXX/X, Q., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v zariadení na výkon trestu v Korneuburgu, uznaný za vinného sčasti vykonanej krádeže, sčasti pokusu o závažnú profesionálnu krádež vykonanú vlámaním v zmysle § 127, § 128 ods. 1 bod 4, § 129 bod 1 a § 130, štvrtý prípad a § 15 Trestného zákonníka Rakúskej republiky a bol odsúdený podľa druhej trestnej sadzby § 130 Trestného zákonníka na trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov a 6 (šiestich) mesiacov a taktiež podľa § 389 ods. 1 Trestného poriadku na úhradu súdnych trov a zároveň Krajský súd v Trnave nariadil na území Slovenskej republiky vykonať zvyšok uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody a podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. na výkon trestu na území Slovenskej republiky zaradil odsúdeného B. V. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

V odôvodnení svojho rozhodnutia Krajský súd v Trnave uviedol, aké sú podmienky na uznanie a výkon cudzozemského rozhodnutia na území Slovenskej republiky podľa zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov. Konštatoval pritom, že posúdením jednotlivých ustanovení citovaného zákona, v kontexte s dokumentmi

predloženými Spolkovým ministerstvom Rakúskej republiky, dospel k záveru, že sú splnené všetky podmienky pre uznanie uvedeného rozsudku Krajského súdu v Korneuburgu na území Slovenskej republiky a sú všetky predpoklady zákonného charakteru pre vykonanie tohto rozhodnutia na území Slovenskej republiky.

Pokiaľ ide o zaradenie odsúdeného B. V. na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, krajský súd poukázal na ustanovenie § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a na odpis registra trestov odsúdeného B. V., z ktorého zistil, že tento bol 5-krát súdne trestaný, ale súdom Slovenskej republiky naposledy v roku 2000 a ostatné odsúdenia boli súdmi mimo územia Slovenskej republiky.

Proti tomuto rozsudku Krajského súdu v Trnave podal odvolanie odsúdený B. V.. Uviedol v ňom, že nesúhlasí s výkonom trestu odňatia slobody v Slovenskej republike, lebo od roku 2006 nežije na území Slovenskej republiky, ale zdržiava sa v Českej republike, kde si našiel prácu a byt a má tam aj dieťa s priateľkou. Na Slovensku nemá žiadny vzťah, ktorý by ho tu držal a s rodičmi nekomunikuje od roku 2004. Chcel by ukončiť trest v Rakúskej republike, lebo tam má vo výkone trestu finančný príjem 280,- Eur, z čoho môže splácať splátky svojich záväzkov, ktoré má v Českej republike a pokiaľ vie, v Slovenskej republike by počas výkonu trestu nemal možnosť dostať za vykonanú prácu dostatočné množstvo peňazí, aby mohol splácať úvery. Keďže koniec trestu je určený na 3. augusta 2013 a ostáva mu vykonať už len desať mesiacov, jeho prevoz na Slovensko bude podľa neho stáť len zbytočné vynaložené peniaze, ktoré by sa mohli použiť na lepší účel, pretože aj tak po skončení výkonu trestu bude musieť byť vydaný do Českej republiky pre inú trestnú vec a zároveň, pokiaľ by nemusel vykonávať trest v Slovenskej republike, ale vykonával by ho v Rakúsku, mohol by rakúsky súd rozhodnúť o jeho podmienenom prepustení a vydať ho do Českej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako odvolací súd, na podklade včas podaného odvolania preskúmal napadnutý rozsudok a zistil, že odvolanie odsúdeného B. V. nie je dôvodné.

Vo veci rozhodol príslušný krajský súd v zmysle § 12 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z., keďže zo spisového materiálu možno jednoznačne zistiť, že odsúdený B. V. je občanom Slovenskej republiky a má trvalý pobyt v obvode Krajského súdu v Trnave, na adrese v Q., z ktorého sa neodhlásil, napriek prechodnému pobytu v Českej republike. Opodstatnene preto tomuto súdu bolo doručené Osvedčenie uvedené v článku 5 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody na účely ich výkonu v Európskej únii.

K tomuto osvedčeniu bol pripojený rakúskou stranou rozsudok Krajského súdu v Korneuburgu, zápisnica zo dňa 22. februára 2012 spísaná s odsúdeným vo výkone trestu v Korneuburgu a krajský súd si zadovážil preklad rozsudku Krajského súdu v Korneuburgu do slovenského jazyka a odpis registra trestov odsúdeného B. V..

K žiadosti o uznanie a výkon rozhodnutia sa vyjadrilo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky tak, že nemá informáciu o tom, že by sa v súvislosti s menovaným odsúdeným konalo o inom inštitúte právneho styku s cudzinou, ktorý by mohol mať vplyv na rozhodnutie súdu podľa § 13 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. Prokurátorka Krajskej prokuratúry v Trnave vyjadrila svoje stanovisko k žiadosti návrhom, aby krajský súd podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona uznal právoplatný rozsudok Krajského súdu v Korneuburgu a aby sa vykonal zvyšok uloženého trestu odsúdeného B. V. v Slovenskej republike.

Súhlas odsúdeného s výkonom trestu v Slovenskej republike nebol podmienkou na rozhodnutie podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z., pokiaľ tento do zápisnice spísanej s ním počas výkonu trestu odňatia slobody v Korneuburgu uviedol, že nesúhlasí s tým, aby trest vykonal v Slovenskej republike.

Rozhodnutie Krajského súdu v Trnave je plne v súlade s citovaným zákonom. V predmetnom prípade

nešlo o taký trestný čin odsúdeného B. V., ktorý by bol v predložennom osvedčení o vydaní rozhodnutia uvedenom v článku 5 rozhodnutia Rady 2008/909/SVV justičným orgánom štátu pôvodu, teda Rakúskej republiky, označený priradením k niektorej kategórii trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 zák. č. 549/2011 Z. z. Preto bolo potrebné v prvom rade sa zaoberať otázkou vzájomnej trestnosti skutku a splnenia podmienky na uznanie a výkon rozhodnutia uvedenej v § 4 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. Analýzou skutku vymedzeného v odsudzujúcom rozsudku a skladajúceho sa z viacerých čiastkových útokov, možno zistiť, že tento skutok by bol trestným činom i podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, konkrétne by prichádzala do úvahy jeho právna kvalifikácia ako trestného činu krádeže sčasti dokonaného, sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 4 písm. b/ Tr. zák., s odkazom na § 138 písm. e/ Tr. zák. Za tento trestný čin by hrozila trestná sadzba trestu odňatia slobody na tri až desať rokov. Podľa rakúskeho Trestného zákonníka bol odsúdenému B. V. vymeraný trest podľa druhej trestnej sadzby § 130 Trestného zákonníka Rakúskej republiky, ktorá je v rozmedzí od jedného do desiatich rokov.

Rovnako je splnená aj podmienka, že odsúdený je občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na jej území, za aký sa považuje trvalý pobyt, z ktorého odsúdený nebol odhlásený a v mieste trvalého pobytu má aj rodičov.

Dôvody na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia sú uvedené v § 16 ods. 1 a 2 zák. č. 549/2011 Z. z., ale žiaden konkrétny dôvod na odmietnutie nezisťuje ani najvyšší súd.

Námietky odsúdeného obsiahnuté v odvolaní nie sú relevantné na to, aby sa nevyhovelo žiadosti o uznanie a výkon rozhodnutia v Slovenskej republike. Odsúdený B. V. práve v Českej republike bol podľa odpisu z registra trestov súdne trestaný v roku 2010 a 2011. Z miesta svojho pobytu v Českej republike dochádzal do Rakúska a tam sa dopustil série čiastkových útokov trestného činu krádeže, preto sú nepresvedčivé jeho tvrdenia o tom, že v Slovenskej republike po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody nemal dostatok sociálnej podpory a odišiel do Čiech, aby mohol žiť bez porušovania zákona.

Podobne pre rozhodnutie o uznaní cudzozemského rozhodnutia a výkone trestu odňatia slobody nie je rozhodujúce, akú odmenu za vykonanú prácu počas výkonu trestu by dostal v Slovenskej republike oproti tomu, čo dostáva v súčasnosti v Rakúskej republike.

Pokiaľ ide o zaradenie odsúdeného na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, treba poznamenať, že odsúdený B. V. bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu v Rakúskej republike, ktorého dokonanie pripadá podľa skutkovej vety rozsudku na 3. februára 2011, vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin v Slovenskej republike a to do 5. marca 2001 za trestný čin krádeže. Vzhľadom na to, že v rozsudku Krajského súdu v Korneuburgu nie je uvedená žiadna vnútorná diferenciacia spôsobu výkonu trestu odsúdeného B. V., nie je možné zhoršovať jeho postavenie zaradením do prísnejšej kategórie ústavov na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a okrem toho v odvolacom konaní na základe odvolania iba odsúdeného tiež nemožno zhoršovať jeho postavenie. Preto i tento výrok rozsudku Krajského súdu v Trnave bol ponechaný nedotknutý.

Keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadne hmotnoprávne, ani procesnoprávne prekážky, ktoré by bránili uznaniu a výkonu rozhodnutia súdu Rakúskej republiky na území Slovenskej republiky, rozhodol tak, ako sa uvádza vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.